

Da je bar sve to rock'n'roll

Valjala se po kauču, isključena iz momenata, vrteći neku svoju zamišljenu playlistu u glavi, dok je on, poprilično impulzivno, na što je čak i bio ponosan, dao svom zelenom prijatelju da ga tetovira, da obilježi jedan od ljepših perioda u svom životu. Iz letargije je ispuzao presavijenih, molećivih leđa, ispričavajući se najviše sebi za vrijeme koje je izgubio dvoreći se nekim jednostavnim konstruktima, te k'o džukac pušten s lanca počeo naganjati neke jednako jednostavne konstrukte, autodestruktivne, autokreativne prirode. Mislio je da tako nešto više neće uspjati doživjeti.

Htio se podsjetiti kako je to živjeti kao da ga boli kurac, dok se polako sve dublje zavlačio u usranu emocionalnu situaciju s nedostupnom osobom. Imao je gitaru pri ruci, odradio je nastup i pokazivao je rock rogove svijetu, plasirajući sliku raskalašenosti, modificiranu prema nepostojećim televizijskim i književnim boemskim antiherojima. Čudni, neiskreni kolaž. U međuvremenu, ona mu se kao zmija uvukla pod kožu i kao bršljan omotala oko struka, privlačeći ga sve bliže u lijepo poricanje. „Pazim ja“, govorio si je dok je pomno sterilizirana igla utiskivala novi trofej i pokretač razgovora u njegovo rame. „Zajebao sam se“, suprimirao je, dok je kao narkoman gledao tijelo koje je noć prije lomio i njegovao. Razmišljao je kako bi se lakše bilo skinuti s droge u ovom momentu. Osjećao se sretno. Valjda je tako prvi put ljudima na heroinu.

Čim je došao u metropolu, dok je čekao zelenog da se opskrbi, već je razmišljao koliki bi sporedni lik ovaj put bio u vlastitoj priči. Pored prijatelja ovisnih o alkoholu, do onih ovisnih o inzulinu, stavljaio je sebe kao ovisnika o ženama. Prepotentno fantaziranje htio je sprovesti u realnost. U svom malom carstvu, naravno da je on bio kralj i gospodar svoje sudbine. Bila su to njegova tri dana. Nakon toga? Povratak obvezama, očekivanom ozbiljnom životu, samostalnosti. Petar Pan bi se posramio. Izdao ga je.

Priupitao se kako bi izgledalo to njegovo iskustvo kad bi se provuklo jednog dana kroz filter pisane riječi nepoznatih osoba. Bio je svjestan da nitko neće pisati rock biografiju o njemu. A sam? Morao bi preurediti sve, diskretno pripaziti na detalje kako bi joj dao vremena da stigne usrati sa svojim

glavnim čovjekom na drugi način. Nikad dosad nije bio „onaj drugi“ u preljubu. Navikao se na to da se njega uvjerava da to ništa ne znači, da se dogodilo, da se netko spotaknuo i pao kurcem ravno u Veneru. U ovom slučaju, nije se desilo, nego se dešavalo. Svojom lažnom nonšalantnošću uvjeravao ju je da se njega ne tiče njen život, dok je ona njega smještala u njihov zajednički mjehur, otuđen od vremena i prostora. Otuđen od odgovornosti. Volio je biti dio tog mjehura. Oboje su vjerovali da je to jedini način. Radilo se o dvoje jako neodgovornih ljudi, kojima je bilo toliko stalo jedno do drugog da nisu jedno drugom htjeli ostaviti posljedice te neodgovornosti. Mali balon u kojem su obitavali razbio bi se i našli bi se u čudu, sa svojim krivim odlukama i nemarom. Nije znao što da misli. Nije realno ni znao čime treba misliti . Srcem, glavom ili kurcem?

Tetovaža je bila gotova. Ona se iskopčala iz transa. Htjela ju je poljubiti. Kao da je shvaćala da je sada dio te priče, utkana u epidermis, kao podsjetnik koji neće nikad zaboraviti. Svi traže neki način da ostanemo relevantni, makar u nečijem sjećanju. To su neke bitke s vremenom koje se konstantno vode, ne bi li se našao onaj konačni eliksir koji bi spasio od sigurne smrti. I manje patetični ljudi reći će da je tu ljubav ta glavna pokretačka sila, koja uzdiže svakodnevnu rutinu i razvlači je po filmskoj roli, sačuvanoj u arhivi negdje na zidu svemira. Poljubi mu tetovažu. Već je razmišljao o tome kad će je opet vidjeti i već je strahovao kada će je morati početi prebolijevati. Prvo pa žensko, nije si ni dao vremena biti govno prema njoj. Već je htio bolesno posjedovati i stavljati na neku imaginarnu stalažu u glavi kao još jednu koja ga je nešto naučila o životu. Šarati joj po tijelu s crnim markerom, označavajući je kao vlasništvo njegova srca, njegove glave i njegovog... ne treba se ponavljati.

Pozdrave se sa zelenim i zapute se natrag svojim životima. Uspjeli su svojom glupošću kupiti još vremena, smetnuvši s uma da će možda karte za vlak biti rasprodane. Njihov plan da zajedno sijevaju po tračnicama izjalovio se, što je čin rastajanja učinio možda i prirodnijim. Svatko svoj vlak, svatko svoje šine, neki različiti čudaci koji će im doći usmrđiti separe. Sjednu na kavu nekoliko sati pričekati njen vlak. Nešto nedorečeno vrtilo mu se po glavi, neka potreba da joj ostavi još dodatnog emocionalnog tereta s kojim će se morati nositi kad se vrati doma. Svaki put kad bi ga pogledala

imao je osjećaj da ga čeka ista torba čudnih, zbunjenih, neizrecivih emocija. Sve što su radili bilo je krivo. Ali, barem su znali držati jezik za zubima.

Otprati je na vlak i sakrije se iza zida od njenog pogleda, da ne naruši spiku koju joj je prodao. On ima tu sreću da može uzeti još jednu večer praviti se da ga natrag doma ne čeka neka druga, realnija priča. Kad se vrati, odviknut će se, smirit će se i pustiti je da dirigira svojim životom. Sjetit će se da je život čudniji od filma. Razmišljat će kako će uvijek imati Pariz i početak jednog predivnog prijateljstva. Napisat će joj ovu priču. I zakomplicirati sve, bar još malo.

Eliša Papić, Pula